

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, Vassné dr. Fürjes Eszter (Fürjes Ügyvédi Iroda) ügyvéd által képviselt felperesnek a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Beszerzési és Perképviselési Főosztály (1055 Budapest, Kossuth L. tér 4., ügyintéző: dr. Bacsó Anita jogtanácsos) által képviselt Magyar Állam alperes ellen **kártalanítás** iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2010. október 20. napján kelt 27. P. 20.253/2009/32. számú ítélete ellen a felperes 2010. december 30. napján 34. sorszámon előterjesztett, 2011. február 4. napján Pf.3. sorszámon megindokolt, az alperes 2010. december 21. napján 33. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a per főtárgya és perköltség tekintetében helybenhagyja, a felperest az elsőfokú eljárási illeték megfizetése alól mentesíti, és a kereseti illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 106.300 (százhatézer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket, az egyéb fellebbezési illetéket az állam viseli.

A felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2008. április 30. napján eredetileg a Székesfehérvári Városi Bíróságnál előterjesztett keresetében 4.000.000 Ft nem vagyoni kár, ennek 2008. február 1. napjától számított késedelmi kamata megtérítésére kérte kötelezni az alperest a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 580. § (1) bekezdés I. c) pontja, 582. §-a, 583. § (3), 584. § (1), (2), (4) bekezdései alapján. Előadta, hogy a

Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság aljas indokból, több emberen elkövetett emberölés bűntette megalapozott gyanúja miatt indult nyomozás során 2007. január 4. napján őrizetbe vette, majd a Székesfehérvári Városi Bíróság 2007. január 7. napján 8. Bny. 9. 2007/2. szám alatt elrendelte előzetes letartóztatását, ami 2007. február 5. napjáig tartott, amikor is a bíróság az előzetes letartóztatását megszüntette, de lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el. Sérelmezte az előzetes letartóztatását megelőző bírósági eljárás mikénti lefolytatását, a fogvatartásának körülményeit. Ez utóbbi tekintetében előadta, hogy egyszemélyes cellában volt, 3-4 naponta kb. 10 percre vitték levegőre. A zárkában minimális volt a természetes fény, a világítást pedig a szemre káros gyenge neon biztosította, minek a következtében a szeme oly mértékben romlott, hogy a szabadulása után 0,5 - 1 dioptriás szemüvegre lett szüksége, holott korábban nem volt szemüveges. A körülmények az egy hónaposnál lényegesen hosszabb fogvatartás szenvedéseinek feleltek meg, szabadulása után idegorvosi kezelésre szorult. A nyomozás vele szembeni megszüntetése nem kapott akkora nyilvánosságot, mint a kényszerintézkedés elrendelése. Mivel a nyomozást vele szemben azon az alapon szüntették meg, hogy nem ő követte el a bűncselekményt, a büntetőeljárás megindítását, a kényszerintézkedések alkalmazását kivétel nélkül törvénysértőnek minősítette. A nem vagyoni kára alapjául szolgáló körülményként utalt büntetlen előéletére, miáltal a személyi szabadsága korlátozása súlyosabban érintette, mintha már korábban alanya lett volna bírósági eljárásnak; hogy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a börtönben is közmegvetést és erkölcsi elítélést kiváltó büntetellel gyanúsították meg, és joggal tartott attól, hogy 20 - 30 év múlva kerül ki a börtönből; hogy az ügy közfigyelmet váltott ki; hogy neki mindezek fokozott gyötrelmet jelentettek; idegállapota súlyosan megromlott, melynek oka a saját sorsa miatti félelem, a családja miatti aggodalom, a vállalkozása sorsa és ezzel összefüggésben saját anyagi tönkremenetelének veszélye, élettársi kapcsolata megromlása, megszűnésének veszélye. A nem vagyoni kárra vonatkozó követelését 2008. december 3. napján 15.000.000 Ft-ra felemelte, de utóbb keresetét akként tartotta fenn, hogy a nem vagyoni kára 13.000.000 Ft, és vagyoni kárként érvényesített 159.358 Ft-ot, mert 2007. február 7. és július 31. napja között a fizetése 491.250 Ft lett volna, táppénzként pedig csak 331.892 Ft-ban részült, továbbá a **M.A. Kft.** tekintetében 1.771.999 Ft az elmaradt haszna.

Annak ellenére, hogy az alperes első nyilatkozata ismeretében hangsúlyozta, hogy követelése a Be. 580. §-án alapul, és az általa elszenvedett sérelmekért más személyekkel szemben majd külön kíván igényt érvényesíteni, kifejtette, hogy jogtalanul, hosszabb időn keresztül tartották fogva. Nyomatékosan sérelmezte a lakhelyelhagyási tilalom elrendelését, melyet az előzetes letartóztatással összefüggésben állónak minősített, és ami akadályozta üzleti tevékenységében, családjával szemben fennálló kötelezettségei teljesítésében. Jelezte, hogy a Ptk. 355. § (3) és (4) bekezdésében írtak jelen ügyben nem vehetők figyelembe, azokra nem kíván hivatkozni.

Az alperes az első ellenkérelmében hangsúlyozta, hogy a kereseti tényállítások túlnyomó része jogellenes magatartásokra utalnak, melyek miatt az alperes a Be. 580. §-a keretében szabályozott kártalanítás útján nem felel. A kártalanítás a

kényszerintézkedéssel okozott károkért fennálló objektív (vétkességtől független) kárfelelősségi forma, és amíg ezt a kereset nem részletezi, az alperes nem tud nyilatkozatot tenni, illetve ellenkérelme a kereset elutasítására irányul. A keresetlevél alapján azt nem vitatta, hogy a kártalanítási igény egyik feltétele a Be. 580. §-a szerint fennáll, majd a büntetőügy iratainak ismeretében kártalanítást kizáró okra sem kívánt hivatkozni. Jelezte, hogy a kártalanítás alapjául szolgáló időbe az őrizet tartama nem számítható be. A kereset összecszerúségét vitatta a sérelmek bizonyítottasága hiányában. Az egyes esetekben egyedileg kell vizsgálni az elszenvedett sérelmeket, hátrányokat. Az egy hónapot el nem érő fogvatartásra a bírói gyakorlat 100.000 - 150.000 Ft nem vagyoni kártalanítást támaszt alá, ha a felperes a szabadságelvonással együtt járó, általános hátrányoknál súlyosabb jogsérelmet nem bizonyít. Egyezség esetére 500.000 Ft-ot ajánlott fel. A nem vagyoni kár tekintetében nem vitatta az előzetes letartóztatással, mint a szabadság jogszerű megvonásával önmagában együtt járó nem vagyoni sérelem tényét, a börtönviszonyok elviselésével általában együtt járó fizikai és pszichés terheket, a személyi kapcsolatok beszűkülését, mint köztudomású, bizonyításra nem szoruló tény. A családért érzett aggodalom a köztudomású sérelem keretébe tartozik. Nem köteles helytállni a büntetőeljárási hatóságok esetleges jogsértő magatartása miatt, a sajtónyilvánossággal kapcsolatos sérelmekért, a felperes hozzátartozóit ért sérelmek miatt. A felperes ellentmondó nyilatkozatot tett az élettársi kapcsolata megszakadásáról, annak a letartóztatásával fennálló összefüggéséről. Az egy hónap tartamú fogvatartás és a látásromlás közötti okozati összefüggést vitatta. A felperes gazdasági vállalkozásának árbevétel csökkenése nem róható az alperes terhére. A cég helyzete nem a felperes előzetes letartóztatásával, hanem a cégtárs bűnelkövetésével van oksági kapcsolatban. A 159.358 Ft jövedelem-kiesést nem vitatta, de a cég elmaradt hasznával kapcsolatos kárigényt elutasítani kérte.

A Fejér Megyei Bíróság 2010. október 20. napján meghozott 27. P. 20.253/2009/32. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.659.360 Ft-ot, ennek a 2008. február 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. Ezt meghaladóan keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 810.000 Ft illetéket.

A Be. 580. § (1) bekezdés I. c) pontja szerinti kártalanítási igényt a Be. 583. § (1) bekezdése szerinti határidőben érvényesítette a felperes, és a követelés jogalapját az alperes sem vitatta. A Be. 582. § (1) bekezdésének alkalmazásával a Ptk. 355. § (4) bekezdése az irányadó. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy több közzétett eseti döntés tartalmazza, miszerint köztudomású tény, hogy a személyi szabadság hosszabb időtartamú jelentős korlátozása, a börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és károsak. Az ennek során elszenvedett lelki sérülések a szabadulást követő életvitelben is hátrányt jelentenek. A nem vagyoni kárpótlásnak az a rendeltetése, hogy ezeket a hátrányokat enyhítse, segítse a belőlük eredő nehézségek leküzdését. A nem vagyoni kár megállapításánál az elsőfokú bíróság figyelembe vette a letartóztatás tartamát és

azt, hogy a felperes büntetlen előéletű volt. A felperes által elszenvedett nem vagyoni hátrányok meghaladták az ilyen tartamú fogvatartással szükségképpen együtt járó fizikai és pszichikai terheket. A pszichológus szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperesnél a neurotikus személyiségfejlődés jelei is mutatkoznak, melyek kialakulásában szerepet játszhatott a személyes szabadság elvonása és az ellene súlyos bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja miatt indított büntetőeljárás. Kétségtelen, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyát az előzetes letartóztatással összefüggésben érvényesített kárigény elbírálásánál nem lehet értékelni, azonban teljesen különválasztani sem lehet. Egyszerű logikai úton átlátható, hogy más lelki teher nehezedik a letartóztatottra, ha pl. betöréses lopással és más, ha az egyik legsúlyosabb bűncselekménnyel, az előre kitervelten aljas indokból, több emberen elkövetett emberölés büntetével gyanúsítják. A felperes korábbi magatartásához képest visszahúzódná vált, lelkiileg családjától is elzárkózott. A kártalanítás a terheltnek jár, de értékelni kell azokat a körülményeket, amelyek a felperes állapotára is kihatottak, így a családja, hozzátartozói egészsége, anyagi helyzete miatt érzett aggodalom, ami fokozott pszichés terhet jelentett. Bizonyított tény, hogy a felperes szabadulását követően hónapokon keresztül gyógyszeres kezelésben részesült. A felperes az általa állított hátrányok közül azt nem tudta bizonyítani, hogy élettársi kapcsolata az előzetes letartóztatás miatt szakadt volna meg és azt sem, hogy látásromlása a fogvatartás alatti kedvezőtlen fényviszonyok miatt következett be. Az elsőfokú bíróság a felperes kialakult állapotát, az őt ért hátrányokat értékelve 1.500.000 Ft nem vagyoni kárt állapított meg, mint ami arányban áll a sérelem nagyságával. Ezt meghaladóan a nem vagyoni kárra vonatkozó keresetet elutasította.

A vagyoni kár két tétele közül a 159.358 Ft jövedelemkiesést az alperes elismerte, az elmaradt haszon címén érvényesített igényt azonban az elsőfokú bíróság alaptalannak minősítette. A jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság saját vagyonának alakulása, annak gyarapodása, a cég nettó árbevételének változása, közvetlenül nem eredményezi a felperes vagyonának csökkenését, a felperes csak a bizonyíthatóan elmaradt hasznát érvényesítheti, melyre alappal számíthatott. A társaság jövedelmezőségének alakulása közvetetten jelentkezik a tulajdonosok vagyonában. Egyrészt kivehető jövedelem, másrészt az üzletrész forgalmi értékének alakulásában. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a M.A. Kft. tagjaként őt vagyoni hátrány érte a letartóztatásával összefüggésben. A felperes feljelentése alapján a S-i Rendőrkapitányság által lefolytatott nyomozásban szerzett könyvszakértői vélemény, majd a nyomozást megszüntető határozat a felperes elmaradt haszonra vonatkozó igényét nem alapozza meg, és megszűnt annak a lehetősége, hogy a bíróság e kft. valós gazdasági helyzetét, jövedelmezőségét akár igazságügyi könyvszakértő bevonásával megállapíthassa.

A Be. 582. § (2) bekezdése alapján 2008. február 1. napjától rendelkezett az elsőfokú bíróság a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatról. A perköltség viseléséről szóló rendelkezését a Pp. 81. § (1) bekezdésével indokolta azzal, hogy a felperest pervesztése arányában kötelezte a le nem rótt illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a nem vagyoni kár összegének 4.000.000 Ft-ra történő felemelését, továbbá az alperes marasztalását 1.771.999 Ft elmaradt haszonban. A nem vagyoni kárral kapcsolatosan az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban a marasztalás összege jogszabálysértően és a kialakult bírósági gyakorlatnak megfelelően is igen alacsony összegű. Nem áll arányban az előzetes fogvatartással szoros okozati összefüggésben álló következményekkel. Helytállónak tekintette azt a megállapítást, hogy más lelki teher nehezedik a letartóztatottra, ha kisebb súlyú bűncselekménnyel gyanúsítják, mintha az egyik legsúlyosabbal. Ezt a helyes álláspontot azonban az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe. A felperesnek az életfogytiglani szabadságvesztéssel is fenyegetett bűncselekménnyel való gyanúsítása a fogvatartás miatti tehetetlenség érzést az elviselhetetlen szintjéig növelte. Igazoltan pszichés megbetegedést szenvedett el. A vagyoni kárral kapcsolatosan tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította az őt, mint a kft. tagját ért vagyoni hátrányt. A bizonyítékok felsorolásában nem szerepel a kft. 2006-2007. évi egyszerűsített éves beszámolója, a cég 2006-2007. évi árrés és haszon számítása. A felperes gazdasági tevékenységével kapcsolatban kihallgatott két tanú mindenben alátámasztotta azt az előadását, hogy jól induló és rövid idő alatt az átlagosnál és várhatónál lényegesen nagyobb haszonnal járó, egy országos hálózatban működő kft.-vel fennálló kapcsolata azért szakadt meg, mert a letartóztatás alatt a megrendeléseket nem tudta teljesíteni. A hivatkozott iratokkal állításait bizonyította, és nincs semmilyen ok olyan következtetésre, hogy a későbbiekben legalább a 2006-os évben elért haszon ne lett volna realizálható. A 2007. évi veszteség nyilvánvalóan a korábbi üzleti kapcsolatok megromlásának az eredménye, ami pedig az előzetes letartóztatására vezethető vissza. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul járt el, amikor a S-i Rendőrkapitányság nyomozati irataiból a könyvszakértői vélemény egyes megállapításait kiragadta, és ezért megalapozatlan az a következtetése is, hogy megszűnt annak lehetősége, hogy a M.A. Kft. valós gazdasági helyzetét, jövedelmezőségét, könyvszakértő bevonásával megállapítsa. Ezért indítványozta könyvszakértő kirendelését, mely indítványának a bíróság nem adott helyt, és ezért e körben az ítélet megalapozatlan, indokolt a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a nem vagyoni kár összegének 500.000 Ft-ra történő leszállítását, valamint a pernyertesség-pervesztesség arányában a perköltségről történő rendelkezést kérte. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésének és a 206. §-ának megsértésével a nem vagyoni kár körében olyan tényeket tekintett bizonyítottnak és értékelt az alperes terhére, melyek bizonyítottsága illetve az üggyel való összefüggése vitatható. A felperes fizikai többlétszerelemet nem bizonyított. A pszichológus szakértői vélemény a felperes neurotikus személyiségfejlődésében az előzetes letartóztatásnak csak rész okozati összefüggést tulajdonít. Ehhez képest az elsőfokú bíróság magának a

büntetőeljárásnak a pszichés következményeit is az alperes terhére értékelte. Nem jár azonban kártalanítás olyan vagyoni és nem vagyoni hátrányokért, amelyek ugyan összefüggésben állnak a büntetőeljárással, de ezen belül az előzetes letartóztatással nem. Sérelmezte a gyanúsítás tárgyát képező bűncselekmény tárgyi súlyának a figyelembevételét. Közömbösnek minősítette azt a szakértői megállapítást, hogy a felperest a köztudomású sérelmeket meghaladó mértékű pszichikai károsodás érte, mert ezzel csak a kár bekövetkezte nyert bizonyítást, az okozati összefüggés az előzetes letartóztatással bizonyítatlan maradt. Nem vitatva a felperest ért köztudomású sérelmek miatti helytállási kötelezettségét, sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság marasztalta olyan kereseti követelésben, amelynek a sérelemmel való okozati összefüggése nem bizonyított. Az elsőfokú eljárásban a felperes azt sem bizonyította, hogy családjával vagy annak valamely tagjával olyan jellegű, illetve mélységű kapcsolatban állt, hogy annak átmeneti megszakadása lelki többlétsérelmet idézett volna elő. Az természetes, ha valaki a vele egy helyen lakó beteg hozzátartozóinak segítséget nyújt. Ennek időszakos elmaradása a felperes rokonait feltehetően inkább megviselte, mint magát a felperest. A családi kapcsolatok átmeneti megszakadása olyan sérelem, ami a köztudomású sérelmek közé tartozik. Az elsőfokú bíróság tehát bizonyítékok hiányában állapította meg többlétsérelmek elszenvetését, és téves jogi következtetéseket vont le, miáltal eltúlzottan magas nem vagyoni kárt állapított meg. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásával a felperes 89 %-ban pervesztes lett, ezért a pernyertesség-peresztesesség arányában kellett volna rendelkezni a perköltség viseléséről. A fellebbezési tárgyaláson e körben nyilatkozatát akként pontosította, hogy az elsőfokú eljárásra 100.000 Ft perköltséget igényel.

A fellebbezések folytán jogerőre emelkedett az 500.000 Ft erejéig nem vagyoni kárban, 159.360 Ft erejéig vagyoni kárban marasztaló, 4.000.000 Ft-ot meghaladóan a nem vagyoni kára vonatkozó keresetet elutasító ítéleti rendelkezés (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A fellebbezések a következők szerint nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a releváns tényállást helyesen állapította meg. A felperes az elsőfokú eljárásban indítványozta a **M.A. Kft.** 2007. évi működésére visszavezetett elmaradt haszna tárgyában a könyvszakértői bizonyítást, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, és ezzel az állásponttal a másodfokú bíróság egyetértett. A könyvszakértői vélemény hiányában sem megalapozatlan az elsőfokú ítélet, ezért a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésre nem volt ok.

Alperesi elismerés folytán a peres felek között nem volt vitás, hogy az alperest a Be. 580. § (1) bekezdés I. c) pontja alapján kártalanítási kötelezettség terheli a felperes mintegy egy hónap tartamú előzetes letartóztatása miatt. A fellebbezések folytán a felperesi kereset két tétele képezte a fellebbezési eljárásban vizsgálat tárgyát.

1.) Nem vagyoni kár. Az elsőfokú bíróság számba vette mindazon körülményeket, melyeket a felperes a nem vagyoni kára kialakulásában jelentősnek tartott. Értékelte a kialakult bírói gyakorlatot, mely köztudomású, ezért bizonyításra nem szoruló ténynek minősíti, hogy a személyi szabadság hosszabb időtartamú, jelentős korlátozása, a börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és általában is károsak. Az ennek során elszenvedett „sérülések” a szabadulást követő életvitelben, munkahelyi elhelyezkedésben és a munkavégzésben is hátrányt jelenthetnek. A nem vagyoni kárpótlásnak éppen az a rendeltetése, hogy enyhítse e hátrányokat, és segítse a belőlük eredő nehézségek leküzdését. A felperes bizonyította, hogy az előzetes letartóztatás következtében kialakult pszichés állapota miatt hónapokig táppénzes állományban volt, vagyis az egy hónapos letartóztatás következményei ténylegesen félévig terhelték. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes - a kereset és a táppénz közötti különbséget elismerése folytán - áttételesen azt is elismerte, hogy a február elejétől július végéig tartó betegállomány közvetlen okozati összefüggésben áll az előzetes letartóztatással. A másodfokú bíróság előtt is ismert az a bírói gyakorlat, hogy a kártalanítás körében nem tulajdonít jelentőséget a gyanú vagy vád tárgyává tett cselekmény tárgyi súlyának, mert az magával a büntetőeljárással és nem a személyi szabadság korlátozásával függ össze. Ezt az álláspontot a másodfokú bíróság nem osztja, mert a kényszerintézkedés elrendelésének egyik oka éppen az volt, hogy a felperes terhére rótt cselekmény súlya alapozza meg a letartóztatás feltételét, a szökés, elrejtőzés veszélyét. A Legfelsőbb Bíróság egyik döntésében (Pfv. III. 21.381/2010/4.) - melyről az alperesnek hivatalból tudomása kell hogy legyen - egyetértett azzal, hogy „a vád tárgyává tett bűncselekmény súlya az adott esetben nem hagyható figyelmen kívül, mert a lelki hátrányt nyilvánvalóan befolyásolja, hogy a vádlott az előzetes letartóztatás alapjául megjelölt bűncselekmény miatt mennyi ideig számolhat a fogvatartás fennmaradásával”. A felperes személyi szabadság korlátozása, annak közvetlen következményeként az egészségi állapotának megromlása fél évig tartott, ezért az elsőfokú bíróság által meghatározott 1.500.000 Ft nem vagyoni kár csökkentésére nem volt mód. A felperes a fellebbezésében nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban már közölt, bizonyított, de az elsőfokú bíróság által nem értékelt olyan személyi körülményére, ami a nem vagyoni kár mértékét befolyásolná, annak emelésére adna módot.

2.) A kft. tagságból származó elmaradt vagyoni előny. Az e körben az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi érvekkel a másodfokú bíróság egyetért. A felperes által hivatkozott üzleti partner tanúként kihallgatott vezetője a **M.A.** Kft.-vel a kapcsolat megszakadását arra vezette vissza, hogy a cég nem volt elérhető, de annak okát nem kutatták, vagyis a kapcsolat megszakadása és a felperes előzetes letartóztatása között az oksági láncolat hiányzik. Ezzel szemben a másik üzleti partner képviselője úgy nyilatkozott, hogy számára fontos: csak olyan emberrel kerüljön kapcsolatba, akinél az árnyék sem vetül a bűncselekmény elkövetésére. A **M.A.** Kft. esetében viszont sajnálatosan, ha nem a felperes, de a cégtárs magatartása miatt ez a kritérium nem teljesült.

Az alperes fellebbezése érintette az elsőfokú perköltséget, mert úgy ítélte meg, nagyobb arányú pernyerése folytán őt a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében képviseleti költség megilleti. A másodfokú bíróság szerint - szemben az elsőfokú ítélettel - az alkalmazandó jogszabályi előírás a Pp. 81. § (2) bekezdése, és az ebben foglaltakra tekintettel mellőzte a perköltségre vonatkozó rendelkezést. A le nem rótt kereseti illeték tárgyában az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 253. § (3) bekezdés második mondatára utalva változtatta meg, mentesítve őt az illeték megtérítésének kötelezettsége alól (Pp. 81. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (2) bekezdés).

Végül a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felperes az eljárás során következetesen a büntetőügyben eljáró hatóságok jogellenes magatartását hangsúlyozta. A Be. 580. §-ában szabályozott kártalanítás azonban csak a jogszerűen elrendelt, utóbb azonban alaptalannak bizonyult, részletesen meghatározott személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedések miatt jár. Az alperest nem terheli helytállási kötelezettség az önálló jogi személyiséggel és így perképességgel rendelkező büntetőeljárási hatóságok esetleges jogellenes magatartása miatt.

A másodfokú eljárásban felmerült perköltség viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (2) bekezdésén alapult. A felperes a vagyoni kárhoz kapcsolódó alaptalan fellebbezése után számított illeték megtérítésére az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére tekintettel köteles, míg az ezt meghaladó fellebbezési illetéket e rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

, 2011. június 2.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: